hêviya gel

Sal: 4
Hejmar: 28
Çirî: 1989

KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BİNDEST YEKBİN!

CUMHURBAŞKANI SEÇİMİ DEĞİL İT DALAŞI...

Silahların gölgesinde Cumhurbaşkanı seçilen cunta şefi Kenan Evren 7 yıllık saltanatlık süresini tamamladı ve yerini, yeni "seçilen" uzatmalı gşrev arkadaşı Özal'a devretti. Seçım süresince, askerler, iktidar ve burjuva muhalefet arasındaki hengame bir it dalaşını andırıyordu. Kuşkusuz, yaşanan seçim olayı devletin kokuşmuş yapısının açık göstergesiydi. Ortada olaya müdahale edebilecek güçlü bir toplumsal muhalefet olmadığından; ve burjuva muhalefetin silik ve ürkek davranışından dolayı, askerlerle 9 yıldan beri beraber çalışan ve bu konuda "güvenilir" olan Özal, rahatlıkla Çankaya'ya çıktı. Hem de yaklaşık 30 yıldan beri ilk sivil Cumhurbaşkanı sıfatıyla...Özal, yeni makamına çıkarken bunu demokrasinin gelişimi olarak göstermeyi de ihmal etmedi. Daha bir dizi demokratik vaatler de sıralıyarak değişik çevrelere de göz kırptı. Ancak, yalancının mumu gibi, Özal'ın yalanı da kısa sürede açığa çıktı. Yabancı basının genel af, Kürdistan sorunu ve 141-142'nin kaldırılması konusunda sorduğu sorulara verdiği cevaplar, Cumhurbaşkanlığı makamının, insanı değiştiren bir tılsım olmadığı ve 9 yıldan beri ne için iktidarda ise aynı politikayı devam ettireceğini gösteriyordu. Özal yasaların mecliste değiştiğini biliyor ve şimdiye kadar da mecliste yasa değiştirecek çoğunluğu elinde tutmasına rağmen böyle bir girişimde bulunmamıştı; insanların bunu anlamaması mümkün değildi. Tüm bunlara rağmen, kimi sol geçinen güçler de, kamuoyunun gündemine zorla sokulan bu seçim tartışmalarında yer aldı, olayı demokratikleşme sürecinin bir basamağı olarak görenler bile oldu. Bunlar özellikle ulusal ve toplumsal muhalefeti burjuva kanalına çekerek pasivize etmekten başka bir şeya yaramadı. Oysa, adaylar ve mevcut burjuva muhalefetinin politikası arasında dişe dokunun bir fark olmadığı açıktı. Anti demokratik bir Cumhurbaşkanlığı seçimi yapılırken, çok demokrat(!) olan SHP, Paris Kürt Konferansına katılan Milletvekillerini "kesin ihraç" istemiyle parti disiplin kuruluna vermekle iştigal ediyordu.

Seçım senaryosunun tamamlanması için sürdürülen it dalaşı, hükümet, muhalefet ve askerler arasındaki post kavgasından başka birşey değildi. Tartışmanın içerik ve boyutlarını yine askerler belirliyor ve seçim süresince generaller, arada bir yemekli toplantılar yaparak, tartışmaların sınırlı olması konusunda uyarıda bulunuyor; adeta "bakin geliriz haa!.." der gibiydiler. Yeni bir askeri darbe tartışmaları, Genel Kurmay'ın Kürdistan halkını resmen düşman ilan etmesi ve Ordu kurmaylarının Kürdistan sorununa, yeni bir Halepçe yaratmayla ilgili çözüm önerileri.vs.vs. Bütün bunlar, generallerin Kürdistan'daki gelişmeler karşısında tedirgin olduğunu, Kürdistan'da yürüttükleri katliamlara yenilerini eklemek için kendileriyle uyum içinde olabilecek birilerinin Çankaya'ya çıkması gerektiğinin işaretleriydi. Ayrıca bu konuda tekelci sermaye de teminat bekliyordu. İstikrarsızlık, belirsizlik hiç mi hiç işlerine gelmiyordu. Bu nedenle Özal, engelsiz seçildi. Ardından kendi yasalarını da çiğniyerek, kendisine boyun eğecek "ot" birini de başbakanlığa halef olarak bıraktı. Muhtemelen yeni parti başkanlığına da kendine kölece bağlı bu zatı seçtirecek ve böylece "yasal" olarak yarı başkanlık sistemini andıran Cumhurbaşkanlığı, Özal'in elinde tam bir başkanlık sistemine dönüşecek. Gidişat bu. Ve sermaye, bu yolla, katmerli sömürüsünü devam ettirmek istiyor. Ama nafile!.. Siyasal zor ve terör eşliğinde sürdürülen ekonomik ve siyasal politika, kaçınılmaz sonuna doğru yol alıyor. Tüm ekonomik kararlar, takviyelere rağmen, hiç bir temel sorunu çözemedi. Aksine Ekonomik kırizin derinleşmesine neden oldu. Yapısal olan ekonomik kırizin, politik çıkmazla birlikte önümüzdeki günlerde daha bir derinleşeceği kesindir.

Açık terör, baskı, işkence ve soykırımlar toplumun bağrında tutuşan bağımsız ve özgür olma tutkusunu söndüremedi. Sömürgeci-faşist iktidar, uygulanan ekonomik ve siyasal politikanın yarattığı dehşet verici sonuçları gördüğü için panik içerisindedir. Bunun bedelinin pahalıya mal olacağını görüyor ve tüm senaryoları buna uygun hazırlıyor. Ama korkunun ecele faydası yok...

Kısacası; siyasal terör ve işkencenin, Kürdistan'da sürdürülen kırım ve sürgün politikasının yarattığı kin ve öfkenin boyutlanması, kitleleri harekete geçirmesi, sömürgeci faşist devletin izlediği politikanın çözümsüzlüğü, Kürdistan sorununu sürekli gündemde tutuyor. Kürdistan sorunu, sömürgeci güçlerin kendi içinde çıkan koltuk kavgası vb. sorunların çözümünde, hem anlaştıkları ortak payda; hem de bunların biribirlerine karşı kullandığı ve özellikle askerlerin elinde bir koz ve şantaj aracı haline geldi. Bunun bir bütün olarak çözümsüzlüğü ise, "son Türk devletinin tarihin çöplüğüne gömüleceği günlerin uzak olmadığını gösteriyor. İzlenilen politika, karşıtını doğurmakta gecikmiyor" ve itlerin çirkef dalaşını bir kez daha gözler önüne seriyor, çözümsüzlük ise, derinleşerek devam ediyor.

AÇIKLIK POLİTİKASI

Lokman Polat

Görünen o ki "Glasnost" rüzgarı kuzey Kürdistan yönüne esmemiş. Var olan politik örgütler hem kamuoyu hem de kendi içlerinde, kendi tabanlarına karşı açıklık politikasını uygulamamışlar. Genel olarak devrimci hareketi, örgüt tabanlarını ve devrimci demokratik kamuoyunu ilgilendiren sorunlar kapalı tutulmuş, kitlelere ve tabana açıklanmamış, tabanın görüşlerine başvurulmamış ve kapalı kapılar ardında üst düzey yöneticiler arasında görüşmeler yapılmış ve doğru dürüst bir sonuç da alınmadığı gibi, alınan sonuçlar da ancak üzerinde anlaşmaya varılıp, iş "kotarıldıktan" sonra tabana açıklanmıştır. Bu konuda çok sayıda örnek vermek mümkün ancak bunlardan, Hevkari ve Tevgerin oluşumunu, vardığı aşamaları kendi örgütünden değil de başkalarından öğrenen örgütlü insanların olduğunu söylemek yeterlidir kanımca.

Tabi ki bu durum, örgüt içi demokrasinin uygulanmamasından kaynaklanıyor. Bürokratik, otoriter, emir komuta zincirine göre idare edilen bir örgütte örgüt içi demokrasinin uygulanılması beklenemez. Ve bu uygulanılmadığı için bu tür örgütlerde iç örgütsel sorunlara dayalı bölünmeler/ayrılmalar meydana geliyor. Kadrolar örgüt/parti içerisindeki anti demokratizme baş kaldırıyor ve sonuç, devrimci hareketin daha çok bölük pörçük olmasına ve zayıf düşmesine neden oluyor. Oysa örgüt içi demokrasi kuralları doğrultusunda sorunların demokratikçe tartışılması, ikna metodunun kullanılması, kadrolar arasında büyük bir güven sağlıyacağı gibi, ilerde çıkacak olan sorunların, pürüzlerin çözümlenmesinde de bir panzehir görevini görür.

Kuzey Kürdistan'da politik hareketlerin örgüt içi demokrasiyi uygulayamamalarının tarihsel, sosyal ve örgütsel bir çok nedenleri vardır. Onları burda uzun uzadıya tartışma olanağı yok; yalnız, kısaca şu denebilir ki: En başta bu örgütler/partiler (kendilerine sosyalist diyenler ki, hemen hemen kuzey Kürdistan'ın tüm örgütleri kendini sosyalist olarak sıfatlandırıyorlar) Marksist-leninist normlara uygun bir yapılanmayı başaramadılar. Örgüt/parti içerisinde açıklık politikası uygulanmadı, tabanın görüş ve önerilerine baş vurulmadı. Temel teorik ve politik tezler tartışılmak için tabana sunulmadı. Demokratik merkeziyetçilik yerine bürokratik merkeziyetçilik uygulandı. Kadroların kendi kendilerini geliştirmeleri, yetkinleşmeleri önünde engeller çıkarıldı.

Diğer yandan, Kürdistan'ın sömürge yapısından dolayı, demokrasi kültürü gelişmedi. Kadrolar kapalı toplumun değer yargılarını yeterince üzerlerinden atamadılar. Önder kadrolar, örgüt/parti yöneticileri taban içerisinde gerçek yoldaşlık ilişki ve yöntemini geliştiremediler. Yönetme/hükmetme anlayışı önder kadrolar arasında egemendi. Bazı yönetici kadrolar sömürgeci baskı, zulüm ve vahşetin en yoğun olduğu ve feodal değer yargılarının hüküm sürdüğü kapalı bir toplumun içindeki sosyal ilişkilerden geçip bugünlere gelmişlerdi. Bundan dolayı bu kadrolarda demokrasi ve kollektif çalışma kültürü gelişmemişti. Dar grupçu, bir teke anlayışı fanatizme dönüşmüştü.

Yine kadrolar/yöneticiler arasında sosyalist demokrasi kavranılmamıştı. Sosyalizmin çarpık bir şekilde kavranılması ve örgüt içi sorunlarda, tartışmalarda hoşgörü ve ikna metodu yerine, tasfiyeci/komplocu mantık uygulanınca bürokratik, otoriter mekanizmanın işleyişi ve anti demokratizm daha iyi anlaşılır. Parti/örgüt yöneticileri, teorisyenleri kadroların, tabanın sosyalist demokrasiyi özümlemeleri için üzerlerine düşen görevleri yerine getirmediler, sosyalist demokrasi sorununa eğilmediler. Bu örgütlerin çıkardıkları ve bugün 80-120'lere ulaşan sayılarının tümüne bakın, çırayla arasanız sosyalist demokrasi üzerine başlı başına bir yazı bulamazsınız. İşte geçmişin değerlendirilmesi bunun için gereklidir, açıklık politikası bunun için zorunludur.

Geçmişten günümüze dek yaşanan örgütsel yaşama, örgüt içi normlara, iç örgütsel işleyişe ve birlik girişimi ve deneyimlerine bakıldığında bazı örgütler tarafından geçmişin değerlendirilmesi yapılmamış ve geçmiş yerli yerine oturtulmamıştır. Özellikle bazıları, öcüden kaçar gibi geçmişin değerlendirilmesinden kaçmışlar ve geçmişe sünger çekmek istemişlerdir.

Yine örgütler/partiler gerek devrimci hareketin genel sorunlarında olsun, gerekse örgüt içi sorunlarda olsun, açıklık politikası uygulamamışlardır. Birlik girişimlerine bakıldığında da aynı durum yaşanmıştır. Açıklık yerine kapalılık, sorunu kitlelerden ve tabandan gizleme mantığı sürdürülmüştür.

Hevkari ve Tevger'in kamuoyuna açıklandıktan sonra taban tarafından öğrenildiği daha önce belirtildi. Birde PPKK (peşenk) ve KUK-SE'nin birlik girişimine bakın; kaç yıldır birlik yapacaklar diye ilişkideler, ancak, bu iki güç bir türlü birlik yapamadığı gibi, bu birlik işini hep sürümcemede bırakarak neden şimdiye kadar birlik yapmadıklarını, tatmin edici açıklamayı yapamadılar; devrimci demokrat kamuoyunu bu konuda aydınlatmadılar. Sahi bu iki güç neden birlik yapamadı? Hangi konularda anlaşamadılar? Bu iki gücün yayınlanmış programlarında -temel ilkelerde- fark görmek zor; ayrıca gelişen olaylar karşısında da ortak tavırları oldukça fazla. Peki birliğe ne oldu?

Açıklık politikasının Kürdistan'a teğet geçmediğini belirtmiştim. Buna bir diğer örnek de Tevger'den verelim. Güçbirliği mi, cephe mi olduğu hala muğlak. Ayrıca, Tevger üyesi bir örgüt ayrılıyor, bir diğeri üyeliğini donduruyor bir diğeri bölünüyor ve bu gelişmeler kamuoyuna açıklanmıyor, Tevger bunlarla ilgili bir açıklama yapmıyor. Şimdi Tevger üyesi grup, örgüt/parti sayısı 5'e mi indi, 11'e mi çıktı? Bilene aşkolsun!

Sosyalist birlik konusu da çok tartışılan bir konu. Ama bu konuda da açıklık yok. Sosyalist birliği savunanlar açık bir şekilde görüşlerini belirtmiyorlar. Herkes genel olarak sosyalist

BİR "TEVGER" TOPLANTISININ DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

Murat

10 Eylül'de F.Almanya'nın Köln kentinde, Tevger'in kitleye açık bir toplantısı yapıldı. TKSP Genel Sekreteri Kemal Burkay'ın konuşmacı olarak katıldığı "Kürdistan'daki son gelişmeler"i konu alan toplantıda, gerek konuşmacının değindiği ve gerekse dinleyicilerin sordukları soruları dikkate alırsak tartışmanın şu odaklarda toplandığını söyleyebiliriz:

1- Kürdistan'da durum ve görevlerimiz

2- Birlik ve birlikte mücadele

3- Eylemlilik ve eylem türleri

4- Türkiye'de durum ve türk soluyla ittifaklar.

Bu maddelere de dikkat edildiğinde, sorunlar genel olarak biribirine bağlı ve her birini diğerinden ayırmak oldukça güç. Ayrıca, bunların her birini ele almak ve bu konuda Tevger ve Tevger içindeki güçlerin görüşlerini ve pratikteki adımlarını ayrıntılarıyla sergilemek bu yazımızın çerçevesini aşıyor. Bu nedenle, bu yazıyla, toplantıda en çok tartışılan bazı konuları aktarmak ve konuya açıklıl getirmek istiyorum.

Kuşkusuz toplantıda en önemli konu "Kürdistan'da durum ve görevlerimiz" idi. Sayın konuşmacı Kemal Burkay, Kürdistan'daki genel durumu, halkımıza yapılan baskıyı, zulmü ve işkenceyi detaylıca anlattı. Anlatılanlar Kürt halkının iliklerinde hissettiği gerçeklerdi. Bunlar, bu tür toplantılara katılacak kadar yurtsever duyguları taşıyan herkes tarafından biliniyordu. Ama buna rağmen anlatılmasında fayda vardı. Fakat aslolan ve kitlenin beklediği, bu zulmün nasıl formüle edilerek anlatılması değildi. Oraya gelen her yurtsever, (bazılarımız için malum olsa da) Tevger'in sunacağı çözüm yollarını merak ediyordu. Nitekim sıra çözüm yollarını belirlemeye geldiğinde, tartışma yoğunlaştı, sorular aynı konu üzerine ardı-ardına gelmeye başladı. Ve diyebiliriz ki, yurtsever insanlar Tevger'in sunduğu çözüm yolundan hiç de memnun olmadan ayrıldılar.

Halkımıza dayatılan baskı, zulüm ve soykırıma varan bu savaştan çıkış yolu olarak kısaca şunlar gösteriliyordu: "Türkiye soluyla sıkı bir birlikteliği örmek, kitle eylemlerini yükseltmek. Avrupa'da kamuoyu yaratmak ve diplomatik alanda ilişkileri geliştirmek", Konuşmacı bu konuları uzun uzadıya anlatarak Tevger üyelerini ve yurtseverleri böylesi bir mücadelede daha fedakar davranmaya çağırıyordu. Silahlı mücadele ile ilgili zaman zaman söz arasına sıkıştırmalar yapıldı. Zaten, kürdistan'daki katliamlarla ilgili Tevger'in dağıttığı son bildiride de satır arasında, birhayli zorlanarak "Kürdistanda silahlı mücadelenin meşruluğu" yazılmıştı. Oysa, Tevger'in kuruluş çalışmalarında bu konu TSK temsilcisi tarafından gündeme getirildiğinde, aynı kişiler hop-oturup hop-kalkmış ve bunun, Kürdistan'da yürütülen ve kendileri tarafından "pravakasyon" olarak nitelendirilen bir silahlı mücadeleyi meşrulaştırmak anlamına geldiğini söyleyerek TSK'yı suçlamışlardı. Tevger bu konuda bir özeleştiri vermedi, ama gerek tevger içindeki bazı güçlerin ve gerekse tabanın zorlamasıyla bildiri düzeyinde ve bir cümleyle de olsa bunu belirtmesi olumludur.

Gelelim toplantıda konuşmacının silahlı mücadele ile ilgili açıklamalarına. Konuşmacı şöyle diyordu: "80 sonrası silahlı mücadeleye başlamamakla yanlış mı yaptık?" diye çok düşündüklerini söyledi. Ama sonra "böylesi bir şeye başlamamakla iyi kaptıklarını" vurgulayınca bu konuda dinleyiciler gerekçe sordular ve tepkilerini gösterdiler. Bunun üzerine konuşmacı; "Bugün Kürdistan'da silahlı mücadelenin koşulları var; ama uluslararası koşulları yok." demek zorunda kaldı. Uluslararası koşulların olmadığını da kendisine göre bazı gerekçelere dayandırdı. Örneğin; "Komünist ülkelerden kaçan bir kişinin tek başına yaptığı eylem Avrupa kamuoyunda destek buluyor; ama Kürdistan için yapılan ve binlerin katıldığı eylemler henüz gerekli desteği görmüyor" gibi örneklerle bunu kanıtlamaya çalıştı ve "dünya'da söz sahibi güçlerin, Ortadoğu'da statükonun değişmesinden yana olmadıklarını" belirterek tezini savunmaya çalıştı. Kuşkusuz bunları anlatırken, "ağlamayan çocuğa mama verilmeyeceği" gözardı edildi. Çünkü, eğer Kürdistan'lı hareketler kendi ülkelerinin bağımsızlığı için savaşmaz ve statükoyu zorlamazlarsa, dünyada söz sahibi güçler bu statükonun devamından yana olacaklardır. Ama gelişmeler sayın Kemal Burkay'ın yanıldığını gösteriyor. Bölge'de Kürtleri ve Kürdistan'daki mücadeleyi kendisi için bir tehlike olarak gören, ABD'den Fransa'ya; NATO'dan İsveç'e kadar çok sayıda ülke, ve dünya'da söz sahibi olan güç, Kürdistan sorununu gündemine almış ve bazı tezler ileri sürerek bunu taraflara dayatırken; bölge devletleri ile özellikle TC'nin komşuluk ilişkilerinin düşmanlık derecesine vardığı bir dönemde, uluslararası şartların yokluğundan bahsetmek doğrumudur? (kaldı ki, bahsedilen süreçte uzatmalı İran-Irak savaşı vardı ve halen mevcut

---

birlik diyor ama bu soyut kalıyor. Bundan ne anladıklarını belirtmiyorlar. Kimse kendi dışındaki hangi güçleri kendi sosyalist anlayışına yakın gördüğünü açıkça belirtmiyor. İşte açıklık politikası burda da kendini dayatıyor. Gerçekler acıdır, ama dayatıcıdır. Açık kavga için açık politika gereklidir. Bu ikisi diyalektik olarak biribirine bağlıdır.

Sorunların kapılı kapılar ardında süründemede bırakılması, kitleyi koyun yerine koyup oyalamanın zamanı geçmiştir. Kadroların, tabanın istemi, sosyalist demokrasi normlarına dayalı açıklık politikasının uygulanılması ve devrimci bir kavganın tutuşturulmasıdır.

ateşkesin de nezamana kadar gideceği belli değildir.) Bu konunun değerlendirilmesini okuyuculara bırakıyorum.

Şimdi gelelim yukarda sarfedilen sözün pratikte Tevger tarafından ne anlama geldiğine: "Kürdistan'da silahlı mücadelenin koşulları var" bu doğru tesbiti yapan örgüt ne yapmalıdır? Farzedelim ki, uluslararası şartlar yok (!) ama ülkede gelişen olaylar patlama noktasına geliyor. Halk silahlı olsa da olmasa da katlediliyor. Silahı olan ve kendisine yakın, güvenebileceği gücü bulanlar silahlarını alıp dağa çıkıyor, peşmergelere katılıyor. Bu güveni göremeyenler Türkiye metrepollerine ve Avrupaya göçüyor. Kürdistan'da mücadele etmek derdinde olan bir örgüt, bu gelişmeler karşısında ne yapmalı? Uluslararası koşullar uygun olursa bu güçler silahlı savaşıma girişecek mi? Kuşkusuz ben hayır diyorum. Ve bu sözlere bakıp iyi niyet gösterisinde bulunanlara da "cehennemin taşları iyi niyetle döşenmiş" olduğunu hatırlatmak istiyorum. Çünkü, Kürdistan'da bağımsızlık mücadelesinde "silahlı savaşım da gereklidir" diyen bir örgütün buna uygun bir askeri proğramı olmalıdır; ikincisi, -farzedelim şimdi zamanı değil(!)- zamanı geldiğinde bu silahlı güçlerini devreye sokmak için hazırlıklı olması gerekmiyormu? Diğer şartları değerlendirirken kılı kırk yaran bu mantık, aynı ince hesapları askeri politika için niçin yapmaz? Bunun niçini bizce malum: Çünkü onların böyle bir derdi yok!.. Her biri 15 yıllık parti olduklarını iddia eden bu örgütlerin bugüne kadar askeri politika konusunda tek kelime söylememeleri bunun açık kanıtıdır. "olsaydı olurdu" lafları ise, sadece sağ reformizmi yaşatma çabaları için sarfediliyor. Ve bu laflar artık karın doyurmuyor. Halkımız yapılanlara, pratiğe bakıyor. Kendisiyle birlikte sıcak alanlarda olanların sesine kulak veriyor. Kürdistan halkı, kendisi için musalla taşına yatmayı göze alanlara destek veriyor.

Kürdistan kan ve barut kokuyor. Sömürgeci güçler halkımıza karşı soykırım hareketine girişmiş ve savaş koşullarını uyguluyor. Kimyasal silahlar kullanıyor, cenazelere dahi saygı göstermeyecek kadar alçaklaşıyor. Kasaplar deresi misali toplu mezarlıklar ortaya çıkıyor. Faşist generaller Kürdistan'da "değil insan ot bile" yetişmesine tahammül edemiyor.

Düşman kısa yoldan bizi yok etmek istiyor. Ama unutuyor ki, biz bir halkız, tarihimiz onların katliamlarıyla doludur. Her katliam girişimi kısa süreli yenilgi yaşatmışsa da, Kürdistan topraklarına güşlü direniş tohumunu da ekmiştir. Düşmanın dayattığı savaşta bize düşen görev, umutsuzluğa düşmemek, her türlü eylemlilikle savaşı kazanmaktır. Kitle eylemleri, diplomatik ilişkiler, uluslararası kamuoyu oluşturma eylemleri yanlış değil; gereklidir. Ancak, bu savaşımın bir yüzüdür. Yalnız başına yetersizdir, eksiktir. Tek yanlı yürütüldüğü zaman fazla bir etki yaratmaz. Yılların deneyimi bunu göstermiştir. Bunlar karmaşık mücadele içinde değişik eylem türleridir ve bunlarla diğer mücadele yöntemleri arasında diyalektik bir bütünsellik sağlanmalıdır. Ne silahlı mücadele ve ne de kitlesel eylemlilik tek başına var olan gerçekliliği değiştiremez. Bunlar biribirine sıkı sıkıya bağlıdır ve ancak birlikte, doğru bir hatta götürüldüğü zaman etkisini gösterecektir. Bu nedenle, düşmanın dayattığı savaş karşısında Tevger'in öne sürdüğü mücadele anlayışı sağ ve reformist bir anlayıştır Kürdistan'ı kurtarmaya yeterli değildir. Bu pratikte de açıkça görülmektedir.

Tevger'in ittifaklar sorununa gelince; Tevger, sözkonusu bildiride tüm kürdistanlı örgütlere birlikte çalışma çağrısı yapıyor. Ama aynı Tevger, Köln toplantısında, Heviya Gel adına davetiye yolladığı halde, Heviya Gel adına toplantıya katılanların yayın satışına dahi müsade etmedi. Bu tavır aynı toplantıda tarafımızdan eleştirilerek dile getirildi ve takdiri dinleyicilere bırakıldı. Yine aynı toplantıda Tevger içindeki örgütlerin hattında mücadele yürüten Avrupa'daki derneklerin birlik sorunu soruldu ve "bizim böyle bir sorunumuz yok" diye konuşmacıdan cevap alındı. Kuşkusuz bu, Tevger üyesi tüm gurp ve örgütlerin görüşü değil. Ancak, Tevger'i tekelinde görenlerin anlayışı budur. Tevger üyelerinin bu iflas etmiş anlayışa karşı tavır almaları ise şimdilik görünmüyor. Bu anlayışa boyun eğerek aynı yapı içinde kalmak, şimdilik herkesin işine geliyor.

Tevger konuşmacısının önemle üzerinde durduğu konulardan biri de, Türk solu ile ittifakların örülmesi idi. Kuşkusuz Kuzey kürdistan'da mücadele etmek isteyenlerin dikkate almaları gereken bir konu da budur. Kürdistanlı hareketlerin en yakın ittifakçılarından biri de Türkiye işçi sınıfıdır; onların savaşkan örgütleridir. Ancak görünen o ki, Tevger'in bundan anladıkları, Türk solu içinde reformist kesimlerle ittifaklar kurmaktır. Geçmişe bakıldığında bu niyet açığa çıkıyor. Çünkü daha Tevger'in kuruluşunda bir ayağı "sol Birlik" içinde olanlara "Sol Birlik"in akibeti dahi sorulduğunda kıyameti koparmışlardı. Oysa Onların reformist dostları TKP ve benzerleri, "ulusal uzlaşma"yı oluşturmak için ortaklarına bile danışmadan Türkiyenin yolunu tuttular. Ve bizim baylarımızın çok sonraları kendilerini "sol birlik"ten çektiklerini açıklamalarına sadece tebessüm edildi. Biz her alanda reformistlerle devrimcilerin ayrışmasından yanayız. Yeni yeni birlikteliklerin tartışıldığı bu dönemde özellikle buna ihtiyaç vardır.

Sonuç olarak konuyu Lenin'den bir alıntıyla bağlamak istiyorum: "Burjuvazinin direnişini kırmak, sosyalizme geçişte bu en güç ve en büyük savaşımı gerektiren bir görevdir. Sosyal vaazlar veren oportünistler, geleceğin barışçıl sosyalizm hayallerini kurmaya hazırdırlar. Ama bunları devrimci sosyal demokratlardan (komünistlerden-BN-) ayıran şey, bu güzel geleceğe kavuşmak için gerekli çetin savaşımlara ve sınıf savaşımları üzerine kafa yormaya yanaşmamalarıdır." (Lenin, Sos. ve Savaş. s.62)

Kürdistan gerçeği şunu emrediyor; Kazanmak için savaşmak gerektiğine inanmak, bunun için gerekli örgütlenmeyi ve kurumları yaratmak, pratikte adım atmak ve dayatılan savaşı kazanmak. Bu gerçekliğin dışında kalan hangi yurtsever güç olursa olsun, iflastan kurtulamaz. Bu iflastan kurtulmak isteyenler, gerçeklere göz yumup, kulak tıkamadan kendisini günün koşullarına uygun olarak yenilemelidir. Bunu başaramayanlar, Halk ve ülke gerçeklikleri karşısında mum gibi eriyerek kendilerini bitireceklerdir.

PARİS "KÜRT KONFERANSI"NDAN İZLENİMLER!..

Fransa Cumhurbaşkanı François Mitterand'ın eşi Bayan Danielle Mitterand'ın başkanlığını yaptığı Fransa Özgürlükler Vafkı (France Libertes) ile Paris Kürt Enstitüsünün birlikte düzenledikleri "Kürtler, insan hakları ve Kültürel kimlik" konulu konferans, 14-15 Ekim'de Fransa'nın başkenti Paris kentinde "Uluslararası Konferanslar Merkezi" binasında yapıldı.

Konferans'n ilk günü öğleden önceki bölümüne başkanlık eden İngiliz Parlamantosu İnsan Hakları Grubu Başkanı Lord Avebury, konferansla ilgili "Hoşgeldiniz mesajı" niteliğini taşıyan bir açıklama yaptıktan sonra açılış konuşmasını yapmak üzere sözü Fransız bakan ve Fransa İnsan Hakları Komisyonu Başkanı olan Dr.Bernard Kouchner'e bıraktı. Dr.Bernard Kouchner, saygı duruşundan sonra yaptığı açılış konuşmasında Kürtlerin yaşadığı ülkelerde baskı gördüğünü, Kürt halkının sistemetik olarak yokedilmeye çalışıldığını dile getirdi. Konferans Proğramının bu bölümünde yer alan Sorbon Üniversitesinde, öğretim üyesi Prof.Maksime Rodinson, "İslamda ulus ve azınlık" konusunda Kürtlerin problemlerinden bahsetti. "Kürt Tarihine Bir Bakış" bölümünde söz alan Kürt Enstitüsü Başkanı Kendal Nezan da, konuşmasında ana hatlarıyla Kürtlerin tarihi üzerinde durdu. Konferansa davetli olup da gelemeyen Sovyet Fizikçi Andrei Saharov'un eşi Yelana Saharov (Bonner), kocasının yolladığı bir mektubu iletti ve kendisi bir konuşma yaptı. Bayan Saharov konuşmasında, Kürtlerin bir halk olduğunu ve kendi kaderlerini tayin etmeleri gerektiğini vurguladı. Linguistik, coğrafya ve etnografya Royal Enstitüsünden Hollandalı ünlü Kürdolog DR.Martin Van Bruinessen de konferansa davet edilmişti. Konferansa katılamayan Dr.M.Van Bruinessen, gelememenin nedenini ve son otuz yıldır, özellikle Irak Kürdistan'ında mücadele yürüten Kürt hareketlerinden bahseden bir yazı yollamıştı. Proğramım bu bölümünde, Paris Üniversitesinde Kürt Dili Profesörü olan Bayan Dr.Joyce de Wangen konuştu. Bayan Wangen Kürt Dili, lehçeleri ve Kürt Edebiyatı üzerinde durdu, örnekler vererek konuşmasını bitirdi.

Konferansın öğleden sonraki bölümüne ise, Bayan Danielle Mitterrand başkanlık etti. Konferansın düzenlenmesine önderlik edip, finanse eden Fransa Özgürlükler Vafkı Başkanı Bayan D.Mittrrand, yaptığı konuşmada; konferansın amacından, Kürt halkının yaşamından ve özellikle Irak Kürdistanında kimyasal silahların kullanımından sonra ülkesini terkedip Türkiye'ye göç etmek zorunda kalan Kürt mültecilerin trajik yaşamından bahsetti. Bayan Mitterrand, Fransa hükümetinin birkaç yüz mülteci kabul ettiği için mutluluk duyduğunu belirtti ve 25 milyonluk Kürt halkının insani haklarını bu konferansta tartışabilmenin sevincini dile getirdi.

Foto; ANK

Bayan D.Miterrand'ın konuşmasından sonra söz alan Malatya bağımsız Milletvekili İbrahim Aksoy, Türkiye'de Kürtlerin Durumu" konusunda bir konuşma yaptı. Türkiye'de Kürtler üzerinde uygulana gelen baskılardan bahseden İ.Aksoy 19 Ocak 1989'da Belçika'da yapılan İnsan hakları Konferansında Kürtlerden bahsettiği için SHP'den ihraç edildiğini, SHP'nin ırkçı bir parti olduğunu belirtti. İ.Aksoy'dan sonra protokol sırası gereği konuşan İ-KDP genel sekreteri merhum Abdurrahman Kasımlu'nun eşi Helene Kasımlu, İran Kürtlerinin durumundan ve mücadelesinden bahsetti. Bayan Kasımlu konuşmasında 13 Temmuz Viyana olayı (Kasımlu'nun öldürülüşü) olmasaydı, bugün Kasımlu da burada konuşacaktı, diye belirtti. Helene Kasımlu'nun konuşmasından sonra söz alan Dr.Mahmut Osman, Irak Kürdistan'ında 4500 den fazla köyün yok edildiğini, yüzbinlerce Kürdün Türkiye ve İrana göç etmek zorunda kaldığını ve bunların trajik bir yaşamla karşı karşıya kaldıklarını belirtti. Daha sonra söz alan Kürt Tarihçisi İsmet Şerif Vanlı da Suriye ve Lübnan'da Kürtlerin durumuna değinerek genel olarak Kürt halkının 500.000 km karelik bir alan üzerinde yaşadığını dile getirdi.

Sovyetler Birliğinden de bir heyet konferansa davet edilmişti. Sovyet heyetinde yer alan Sovyet Bilimler Akademisi üyesi Prof.Nadir Nadirov, Kürtçe olarak yaptığı konuşmada Büyük Lenin'in önderliğinde gerçekleştirilen 17 Ekim Devriminden sonra Sovyetler Birliğinde yaşayan Kürtlerin ulusal haklarına kavuştuğunu; ancak 1937-44'lerde bir grup Kürdün Kazakistan'a sürgün edildiğini, bunların ulusal haklarının verilmediğini belirtti. Gorbaçov yoldaş'ın ortaya attığı Perestroyka politikasıyla birlikte Kürtlerin ulusal haklarının elde edilebileceğini

vurgulayan Nadirov, amaçlarının tüm Kürtlerin birliği olduğunu dile getirdi. Nadirov'dan sonra konuşan M.Ali Aslan, konuşmasında, Türkiye ve İran'daki Kürt mültecilerinin problemlerine değinerek, günümüzde dünyada 16 milyon mültecinin karşı karşıya kaldıkları bunalımları dile getirdi.

İlk günkü konferansın son konuşmasını da Bayan D.Miterrrand'ın Türkiye'den getirtiği Irak Kürt göçmenleri adına bir peşmerge olan Muhammed Raşid yaptı. Fransa'nın Bourg Lastic kampında bulunan kürt göçmenler adına konuşan M.Raşid, Irak'tan Türkiye'ye kaçışları sırasında başlarından geçen trajik olaylardan örnekler vererek Kürdistan'ın her parçasında Kürt hareketlerini birlik ve cephe gereksinimini vurgulayarak konuşmasını noktaladı.

Konferansın ikinci gününde yukarıda adını andığım Fransa İnsan Hakları Komisyonu Başkanı Dr.Bernard Kouchner, toplantı başkanlığını yaptı. Dr.B.Kouchner konuşmasında kendilerini anlamaları için bazı Kürt gruplarına zaman tanıdığını, fakat bazı Kürt gruplarının birbirleriyle konuşmadığını ve bunun da gerçek ve üzücü olduğunu dile getirdikten sonra, konuşma hakkını protokol gereği Uluslararası Hekimler Cemiyetinden Dr.Florence Veber ve Dr.Bernard Grandjon'a bıraktı. Dr.Veber ve Grandjon, kısa bir film göstererek Kürdistan'da yaptıkları çalışmalarından bahsettiler. Daha sonra söz alan Bağdat ve Şam Amerikan Konsolosu William Eagleton (1946 Mahabad Kürt Cumhuriyeti kitabının yazarı), İran ve Irak Kürdistan'ına yaptığı gezileri ve Kürtler hakkında yaptığı araştırma ve çalışmalarından söz etti. Daha sonra söz alan Uluslararası İnsan Hakları Federasyonu Genel sekreteri Patrick Baudoin de konuşmasında Kürt halkının insani haklarını sadece bir ülke değil, dört ülkenin rencide ettiğini; Dr.Abdurrahman Kasımlu'yu örnek göstererek Kürtlerin hem mücahit, militan ve hem de demokrasi aşığı olduklarını dile getirdi. P.Baudouin'den sonra konuşan ABD Dışilişkiler Komitesi senatörü Peter Galbraith de konuşmasında Irak Kürtlerine karşı kullanılan kimyasal silahlar konusunda yapılan çalışmalara değindi. Daha sonra konuşma hakkı alan ABD Helsinki Gözlem komitesi Başkanı Jerry Laber, önceki gün konuşulanları dinleyince allak-bullak olduğunu, bu yüzden karar değiştirip konuştuğunu sözlerine ekliyerek bugün dünyanın en önemli sorunlarından birisinin Kürdistan halkının kendi kaderini tayin etmesi olduğunu belirtti. Daha sonra İngiliz gazeteci Gwinne Robert de Kürdistan'a yaptığı gezilerini anlattı. Roberts'ten sonra konuşan Belçika Toksikologist Prof.Heindryks, Halepçe'de en az 3500 ölü saydığını, bu vahşet karşısında dünyanın sustuğunu; Nazilerin tüm dünyaca mahkum edildiğini, oysa Irak'ın mahkum edilmediğini, hükümetlerin iki yüzlü bir politika güttüğünü, altını çizerek vurguladı. Prof.Heindryks'in konuşmasından sonra söz alan Fransa özgürlükler Vafkı Genel Sekreteri Raphael Doueb de kaonuşmasında, Kürtlerin insani haklarını ve Konferansın taşıdığı önemi dile getirdi.

Konferansın devam ettiği bir aşamada bir açıklama yapan Konferans Başkanı Dr.Kouchner, Irak devleti adına bir heyetin geldiğini ve bu heyet adına bir kişinin konuşma yapacağını belirtti. Dr.B.Kouchner'in bu açıklaması, salonda bulunan Kürtlerin sert tepkisine neden oldu. Bunun üzerine konuşma hakkı alan Celal Talabani sözlerine, "bazı değerlerini çiğneyerek, rastgele politika yapmadıklarını, konuşma isteminde bulunan şahsın Kürt halkı tarafından hain olarak ilan edilen bir şahıs olduğunu; Irak devletini resmi düzeyde temsil edecek bir elçiyi dinleyebileceklerini" belirtti. Söz alan İ.Şerif Vanlı da C.Talabani'nin görüşüne katıldığını belirtti. Salon havasının elektriklendiğini gören ve kısa bir süre sonra açıklama yapma gereği duyan, konferans başkanı Dr.B.Kouchner, "Irak heyetinin salonu terkettiğini, Kürtlerin "dost"u olmanın da bir takım rizikolara neden olduğunu" belirtip; toplantıya kalınan yerden devam edeceğini söyledi.

Konferansın Arap dünyası ve Kürt sorunu bölümünde konuşan Irak eski bakanlarından Selim Fahri ile Arap Yazrlar Birliğinden Dr.Habib Bulus ve Cezayir eski bakanlarından Hüseyin El-Ahmed söz alarak birer konuşma yaptılar ve konuşmalarında Arap-Kürt kardeşliğinin gerekliliğinden, Kürt halkının haklı mücadelesinden bahsettiler.

İran ve Kürtler bölümünde de iki konuşmacı birer konuşma yaptılar. İran İnsan Hakları Birliğinden Kerim Lahedji, yaptığı konuşmasında, İran'da islamiyet adına yapılanları ve Kürtlerin karşı karşıya bulunduğu sorunları dile getirdi. Lahedji'den sonra konuşan Hasan Şerefi de İran Kürtlerinin sorunlarını, Dr.Abdurrahman Kasımlu'nun mücadelesi ve Viyana'da katledilişinden söz etti.

Türkiye bölümünde ise protokolde yer alan üç konuşmacı birer konuşma yaptılar. Türkiye'deki Kürtlere devlet bakışı konusunda konuşan Strasburg Üniversitesi öğretim üyesi Prof.Servet Tanilli, 1987'de İstanbul'da yayınlanan "Nasıl Bir Demokrasi İstiyoruz" adlı yapıtında dile getirdiği sorunların bir özetini yaptı. Tanilli'den sonra konuşan Av.Kemal Burkay ise, Kürtler ve Türk Hukuk Sistemi çerçevesinde Türkiye'deki 15 milyon Kürdün devlet tarafından inkar edildiği, bunların ulusal hiç bir hakkının kabul edilmediğini dile getirdi. Türkiye cezaevlerinde bulunan politik tutukluların durumu üzerine konuşan Ali Akbaba da, cezaevlerinde yapılan işkenceleri, işkencelerde ölen insanları örnek vererek, 25 milyonluk Kürt halkının siyasi sorunlarının sadece kültürel bir sorun olarak değerlendirmenin yanlış olduğunu; silahlı mücadele yürüten Kürt hareketlerini terörist olarak adlandırmanın yanlışlığını vurguladı.

Konferansın ilk gününde konuşma yapması beklenilen Sovyet Heyeti Başkanı Prof.Lazarey de ikinci gün bir konuşma yaptı. Prof.Lazarey konuşmasında Kürt sorununun en kısa zamanda Birleşmiş Milletler Gündemine gelebileceğini umduğunu; Perestroyka'nın ilkelerinden birinin de hakların kendi kaderlerini tayin etmesi olduğunu, Sovyetlerin de Kürt sorununa sempatiyle baktığını ve destek verebileceğine inandığını dile getirdi.

Konferansın ikinci günü öğleden sonraki bölümünde ise, Kürtler ve Uluslararası Birlik konusunda Fransa eski Dışişleri bakanlarından Claude Cheysson ve ABD Senatosu Dış ilişkiler Komisyonu Başkanı Senatör Claiborne Pell de birer konuşma yaptılar. Senatör C.Pell, birçok Amerikalı gibi kendisinin de eskiden Kürt sorunuyla ilgilenmediğini; Halepçe olayında onbinlerce ölü ve yaralı Kürdün durumunu gördükten sonra Kürt sorunuyla

Devamı sayfa 15'te

URFAN ALPARSLAN Û ŞEHÎDÊN ME YÊN ULUDERÊ DI TEKOŞÎNA ME DE DIJÎN!

Şerê çîyayê Torîsan nayê ji bîrkirin...

Tekoşîna serxwebûn û azadîya gelê Kurdistanê, li ser xwîna bi sedhezaran şehîdan bilind dibe û her mirin, mizgînîya jîyaneke nû dide me. Lê mirina kumandarê payebilind **Kek Serdar** (Urfan Alparslan) û yên her wekî Wî, rengeke nû dide urf-adetên berxwedana me ku ji kûrîtîya dîrokê nisilîye û hatîye. Tekoşîna serxwebûn û azadîyê, li ser urf-adeteke weha bilind dibe. Her weha bûyera Torîsan, di dîroka tekoşîna me de cîyekî weha digire. Bo vê yekê divê pêvist e ku bi awayeke fireh û piralî ev bûyer bête raxistin. Belam şehîd bûna Kek Serdar, wek Alîgirê Sekreterê Gîştî yê TSK'yê û Endamê Konseya Leşkerîya Bilind a ORK'yê; ji alîyê hereka me Tevgera Sosyalîst a Kurdistanê (TSK) û Ordîya Rizgarîya Kurdistan (ORK) ve wendabûneke gelek mezin e. Çimkî Kek Serdar, rîya nû ku TSK'yê vekir û prensîbên ORK"yê; li ser axa Kurdistanê bi xwîna xwe xemiland, ji mirinê re meydan xwend û ji me re mîrasek mezin hişt.(1)

U.Alparslan, K.Yîgît û N.Yilmaz, di 1'ê Oktobra 1988'an de şehid ketin. Ewana, heta guleyên xwe yên dawîyê şer kirin û şehîd ketin. Kek Serdar û şehîdên me yên Uludere, di meha Îlona 1988'an de, li tixûbê (sînorê) Îraq-Tirkîyê, li herêmên Uludere-Beytuşebab, bi hêzên ordîya kolonyalîstê Tirk, bi polêsên wan û bi cehşan re şer kirin û ev şerê wan di 1'ê Oktobrê de li Torîsan dawî hat. Çapgerîya burjûwa, van bûyeran tevlîhev kir; hinikan van bûyeran kirin malê PKK'yê, hinikan jî kirin malê PSKT'yê ku ew di eslê xwe de li hember tekoşîna çekdarî ye. Hin kovarên çep jî, digel ku daxuyanîya "Bîroya Çapgerîya Konseya Leşgerîya Bilind a Ordîya Rizgarîya Kurdîstan" hebû jî; vê bûyerê tevlîhev kirin ango ji xwe re kirin mal. (2) Lê digel van hemû tiştan, **Bûyera Torîsan**, derket ronahîyê û zelal bû.(3)

Kek Serdar û şehîdên me yên Uluderê di tekoşîna me de dijîn. Pêşmergeyên ORK'yê ku di herêmên cûre yên welat de û bi taybetî yên ku li Torîsan nobedarîyê dewir sitandine, berendamên pêşmerge ku li Lubnanê xebata hindekarîyê dibînin û hemû endam û alîgirên TSK'yê, di roja 1'ê Oktobrê de, bi yek dengek diqîrin: "Em dê şehîdên yên Uluderê û Kek Serdar di xebat û şerkirinê de bidin jîyandin!..."

JÎYAN Û TEKOŞÎNA URFAN ALPARSLAN

Urfan Alparslan, di sala 1945'an de li bajarê Agrîyê, li gundê Mîrangîyê hatîye dinê. Wî, xwendina xwe ya ewelîn li wir xilas kirîyê. Paşî, di dibistana mamostatîyê de xwendina xwe domand. U.Alparslan, di 1967'an de dîploma xwe stand û dest bi mamostatîyê kir. U.Alparslan, zewicandî bû û xwedî du zarok bû. Urfan Alparslan, di 1973'an de li Enstîtuya Hîndekarîyê ya Istanbul Ataturk de dest bi xwendinê kir û di sala 1975'an de Enstîtuyê xilas kir û carekî din dest bi karê mamostatîyê kir. Ew, dema mamostatîyê dikir, ji ber xebatên xwe yên şoreşgerîyê, gelek caran surgûn bû. Lê Ew, ji ber teda, zilm û surgunê tu car ranewesta, poşman nebû û dest bi xebata şoreşgerîyê berneda.

Urfan Alparslan, mirovekî dilpak, nefispiçuk û dirist bû. Ew, ji ber vî qerekterê xwe, di nav refên şoreşger û welatparêz de, xwe da hiskirin û qebûlkirin. Ji ber van xebatên xwe yên hêja û bi rûmet, rufên şoreşger û welatparêz, ji bo Serokatîya Beledîya Agrîyê, wî berendam nîşan dan. Dema di 1979'an de hilbijartin çêbû; bi piştgirîya leşger, polês ve hêzên faşîst, paşverû û hemû partîyên burjûwa yên kolonyalîst, dest û lingên xwe şemirandin, dek-dolaban çêkirin, êrîşan birin ser refên şoreşger û bi her awayî xebitîn da ku hêzên şoreşger serfîraz nebin. Lê hemû xebat û kirinên kolonyalîst û hevalbendên wan badilhewa çû û di hilbijartinê de refên şoreşger bi ser ketin û Urfan Alparslan bû serokê Beledîya Agrîyê.

Lê hêzên kolonyalîst, faşîst û paşverû, wê serfirazîya şoreşgeran ku di şexsê U.Alparslan de hatibû xûyakirin, hezim nekirin; êrîş û provakasyonên xwe gûr kirin û pêşta birin. U.Alparslan, du caran hat girtin (carekî di gel 75 hevalên xwe), paşî, ji Wî re sûîqest çêkirin û Ew bi awayekî giran birîndar bû. Ev birîndarbûna Wî û hemû êrîşên dijmin, tu car U.Alparslan ji tekoşînê dûr nexist; ev tekoşîna dijwar, hin bêtirîn U.Alparslan tuj kir û bi qiryar kir. Wî, di demekî kurt de beledîyê ji faşîst û paşverûyan paqij kir; li gor imkanatên ku hebû, xizmeta beledîyê ji gel re bir, ji bo tebeqên belengaz û neçar çi ji dest hat kir. U.Alparslan, van xebatên xwe yên gelêrî bi xebatên sîyasî ve girêda û bi awayeke kollektif digel hevalên xwe xebitî û ta dawîyê bi prensîbên xebatên kollektîf ve wefakar ma.

Ji ber ku Beledîye bûbû qela şoreşgeran û di demekî kurt de xebatên beledîyê û yên sîyasî xurt dibû û pêşta diçû; ev rewş qurf dixist laşên Komara Tirkîyê û hevalbendên wan. Bo van sedeman, çend roj berîya 12'ê Îlona 1980'yî alîyê wezîrê daxilî ve, serokatîya beledîyê ji U.Alparslan "hat sitandin". Lê êdî U.Alparslan bûbû parçeyeke gelê xwe û qewirandina Wî ya ji ser kar jî êdî nedibû helîyek. Belam ev bûyer, êdî dibû nîşaneke nû ji bo bûyerên mezin û teqandin û kar u barên radîkal. Lê çi feyde ku di demeke weha de cunta faşîst-kolonyalîst dest da ser hukûm û pêşîyê li vê pêvajoyê girt. Ji ber van sedeman U.Alparslan, bi biryara rêxistina xwe ya wê demê PSKT'yê, derbasî Kurdistana Îranê bû.

Kek Serdar, Qumandareke Mezin û Pêşevayeke Payebilind bû

U.Alparslan, bi navê Wî yê din Serdar Ararat (Kamilê Reşo), di nav rêxistina xwe de û di nav hevalên xwe de, ji ber hiskirin û qedira li hember Wî, ji alîyên hevalên Wî ve wek Kek Serdar dihat binavkirin. Kek Serdar, digel ku ketibû nav tekoşîneke bi rêxistinî, xwe di nav tekoşîneke piralî de dît. Ji alîyekî ve êrîşên dijwar yên dijmin, ji alîyekî ve jî komployên oportunizmê ketin ser şopa hev. Têkçûna 12'ê Îlonê ku bi xwe re bêhêvîtîyê û rizandinê anî, ji van hemû tiştan re xwey û îsotê ajot. Lê Kek Serdar, tu car bêhêvî nebû, şexsîyeta xwe wenda nekir; li hember rewşên guhartî bi mêrxasî di ber xwe da, vatinîyên dîrokî ku pêvajoyê pêşber dikir, di demê de û bi awayeke piralî têgîhîşt.

Ew dem, bi rastî demeke dijwar bû. Zehmetîyên ku ji bo oportunîzmê babeta gotinê bûn, bûbûn nîmetek. Çimkî, pakijkirina rêxistinê ji kadroyên şoreşger û destxistina rêxistinê, hin bêtir hêsatir dibû. Oportunîzmê, teswîyakirina vê pêvajoyê, bi kêşandîna rêxistinê jibo metrepolên Ewrûpa ve da girêdan. Paşî, dest bi "teorî"yê kir ku çawa ji tekoşînê dest berdane. Her weha yên ku xeydandî bûn, qêrîna wan hat birîn; yên ku "nerehet bûn, nerhetîya wan" derbas bû. Serdar Ararat jî di demeke weha de derbasî Swêd bû. Lê ne jîyana "sefîl" ku Swêd pêşber dikir û ne jî ezed-îkramên ku oportûnîzmê pêşkêş kir, Wî ji bîr û bawerî û ji tekoşînê dûr nexist. Kek Serdar, berpîrsîyarîya ku li hember welatê xwe û gelê xwe didît û bawerîya Wî ya qeîm ku jibo doza rizgarîya netewî û sosyalîzmê hebû; bû sedem jibo **bijartina rîya şoreşger** ku divê sîngê xwe ji bi hezaran

zehmetî û astengan re bikirana mertal.

Kek Serdar, tekoşîna xwe ya li dij nîrê koledarîyê bi tekoşîna li dij oportunîzm û reformîzmê re da girêdan. Ew, di avakirina xeta PSKT-Roja Welat û Tevgara Sosyalîst a Kurdistanê (TSK) de, di refên pêşî de cîh sitand. Wî, alîkarîyên mezin kir û di fedekarîyê de sînor nasnekir. Wî, di destpêka 1986'an de dema ku TSK biryar sitand jibo **Bilindkirina tekoşînê li ser axa welat**, bo bikaranîna vê biryarê jibo jiyanê, careke din Ew, di refên pêş de cîh sitand; bataxaneya Ewrûpa û "bilinkirina tekoşînê li ser axa welat", bi xwe re pirsên nû anî. Wê demê ew, tiştên ku di mercên normal de nedihat xeyalkirin, îcar di bin wan şertan de rastê wan hat. Lê Ew, li hember xîyanet, sistbûyîn, helandin û bêhêvîtîyê ku macîrtîya Ewrûpa evana dikêşand, di ber xwe da. Wî, tu car bawerîya xwe wenda nekir û her tim xwe nû kir. Wî, bi mêrxasîya xwe, bi sebir û qiryartîya xwe ve, xwe ji kadroyên TSK'yê re û ji pêşmergeyên Ordîya Rizgarîya Kurdîstan (ORK) re kire numûne. Kek Serdar, moralê şoreşgerî çawa bilind têt girtin, di hemû qadên jîyanê de û bi her awayî, li her derî, bi fikir û ramanên xwe ve raxist û da nîşandan.

Kek Serdar, bi awayeke qeîm girêdayê doza sosyalîzmê, Welat û gelê xwe bû. Digel van tiştan Ew, mirowek vekirî, bê tirs û ji mineqeşeyan nedirevîya, fikir û ramanê xwe digot; li kê derê û çawa tişt dihat minaqeşekirinê, baş dizanibû; disiplîna rexistinî wek ronîya çavan diparast. Ew pêşevayeke payebilind bû û li her qadên jîyanê ku dixebitîyan, dikaribû rêxistinek ava bike. Wekî din ew, bawer dikir ku mirovên pêşeva, divê di sefên pêş de bimeşe, di fedekarîyê de bêsînor be. Kek Serdar, di jîyana xwe ya rêxistinî de bê hejmar numûnên hêja nîşan da û di rêwîtîya xwe ya dawîyê ya dîrokî de vê numûnetîya xwe gîhand merhala herî bilind.

Urfan Alparslan, bi navê Wî yê din Kamilê Reşo, avakirin û parastina Kurdistana serbixwe-aza û demokratîk ji xwe re kiribû armanc. Ew, bawer dikir ku şoreşa Kurdistanê, di rîya tekoşîna çekdarî de wê bigihîje serfîrazîyê. Û Wî bawer dikir ku bi serketina vê rîya tekoşînê, hewcedarîyê fedakarî û xebatên bêsînor divêt. K.Reşo, bi vî bawerîyê, di damezrandina ORK'yê de bi awayeke aktîf cîh sitand. Damezrandina (avakirina) ORK'yê, rîya TSK'yê ku nû vekiribû bilind dibû û tekoşîneke pir alî pêwist didît; bi serê xwe ev bûyerek bû. Her weha Ew, di gavavêtina weha dîrokî de jî di refên pêş de cîh girt.

ORK, di demeke pir dijwar de avabû. Çimkî di wê demê de bawerî, berpirsîyarîya li hember gel, şexsîyet û şerefa şoreşgerî bi awayek çetin dihat parastin. Di demeke weha de avêtina gavekî weha, berî her tiştî, mêrxasîyeke mezin pêwîst didît. Her weha Ew, wek kumandarên mezin vê mêrxasîyê nîşan da. Wî, zora hemû astengan, qeza û belan, bêhêvîtîyê, bêbawerîyê û bêşexsîyetîyê bir ku evana hemû ji pîsîtîyên bêhejmar çêdibûn. Wî, xwe nexwirand û di pingafên ku hatibû avêtin de li tiştên din negerîya. Ew dizanibû ku gafên avêtî, rastîtîya wan divê di nav jîyanê de bihatana cebirandin. Wî, vatinîyên ku pêvajoyê pêşber dikir, bi awayeke aktîf da ser milên xwe, bi şewqeke mezin ve kete pêşîyê û dema di rîya agirê dijmin de pêşta çû jî, vê fedakarî û qiryartîya xwe nîşan da. Dema Kamilê Reşo (Kek Serdar) gîha Kurdistanê, weha digot:

"...em digel ku li ser xeta agirê dijminên me ku digihîjin hev du ne jî, her neferê **hêza me**, şewq û moral tîrêj dide.

Wekî ku em ji mirinê re meydan dixwînin. Lê em bi qiryar in ku jibo nehên kuştin, divê em bikujin û bi her kuştinek dê jîyaneke nû ava bibe. Bi vê bawerîyê em pêşta diçin!..

"Bijî Kurdistana serbixwe, aza û demokratîk!.." (4)

Jerenot

1- K.Kamilê Reşo, Êdî em azad in" H.Gel,H.20

2- H.Gel, Hejmara Xisûsî

3- Milliyet, Hurriyet, Top.Kurtuluş û Hedef

4- H.Gel Hej.Xisûsî, Medya Guneşi, Kurdistan Pres, Pêşeng

Urfan Alparslan ve Kürdistan Şehitlerini Andık

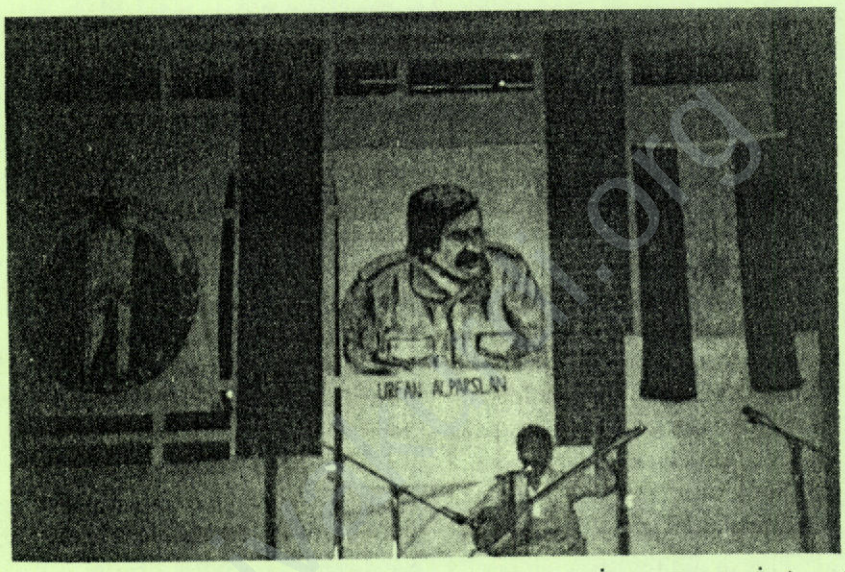

Urfan Alparslan ve Uludere şehitlerimizin, şehit düşmelerinin birinci yılında bir dizi anma faaliyetlerinde bulunduk. Tüm Avrupa ülkelerinde, "Urfan Alparslan ve Kürdistan şehitlerini anıyoruz" belgisiyle ORK'nın amblemini taşıyan afişlerden 8 bin adet basıldı ve yaygın afişleme yapıldı. ORK ve TSK'nın ortak çıkardıkları bildirilerden binlercesi dağıtıldı ve Ardından 28 Ekim 1989 günü F.Almanya'nın Bremen kentinde yaklaşık 500 kişinin katılımıyla şehitleri anma gecesi yapıldı.

Gecede, TSK ve ORK'nın kuruluşu, gelişimi, vardığı aşama ve bunda şehitlerimizin rolü dile getirildi. Kek Serdar ve Uludere şehitlerimizin hangi yüce amaçlar için şehit oldukları ve Kek Serdar'ın kısa yaşam öyküsü anlatıldı. Gece'de Ozan Cıvan ve ozan Nuzan devrimci marşlar ve halk türküleiyle yer aldılar.

Çok sayıda dost örgüt anma gecemize temsilcileriyle katıldılar ve mesajlarını sundular. PPKK, TEVGER-F.Almanya, Hevkar, Avrupada DEV-GENÇ, KKDK, TSK-F.Almanya, İsveç, Fransa, İsviçre, Danimarka temsilcileri, ORK Ortadoğu temsilciliği'nin sunduğu, teslimiyeti mahkum eden ve direnişi öngören mesajları kitle tarafından coşkuyle karşılandı.

DARA AZADÎYÊ

DÜŞMANLA HER ÇATIŞMA BİR DENEYİM VE BİR KAZANIMDIR

Zeydan-Kurdistan

Yoldaşlar!

Baskı ve zulmün bütün şiddetiyle devam ettiği, insanlarımızın tarihte eşine az rastlanmış, işkence ve imha yöntemleriyle katledildiği; şehitlerimizin kanıyla suladıkları ülke topraklarında, düşmana karşı mücadelede yerimizi almak, cefakar halkımızla omuz omuza savaşmak için 89'un Mayıs ayında bir grup arkadaşla birlikte esas çalışma alanlarımıza -Kürdistan'a- yöneldik.

Amacımız, ülke zemininde gün be gün gelişmekte olan ulusal kurtuluş mücadelesinde TSK'nın yol göstericiliği ve ORK'nın savaşkan ruhuyla yerimizi almak, kazanılan mevzileri koruyup geliştirmek ve yeni yeni mevziler kazanmaktır. En vahşiane soykırım yöntemlerini halkımıza reva görenlerle açık savaşı kabullenmek ve Kek Serdar'dan devraldığımız bayrağı onuruna yakışır tarzda taşımak için, süreç daha ileri atılmayı gerektirmektedir. Devrimi zafere götürecek olan pratik faaliyet, düşmanı zor duruma düşürmüş ve onu daha bir hırçınlaştırmıştır. O'nun bu hırçınlığı ve gaddarlığı bir anlamda onun korkusunu ifade etmekte; ve bizleri daha da cesaretlendirmektedir.

Yoldaşlar!

Askeri ve siyasi eğitimimizi tamamladıktan sonra ilk işimiz sömürgeci zorbalar tarafından çok sıkı korunmaya çalışılan ülkemizi bölen sınırı geçmek ve ülke içinde çalışmalarımızı yeni öğrendiklerimizle birlikte sürdürmekti. Akrabalık bağlarının ötesinde, köklü tarihsel, kültürel ve ekonomik nedenlerden ötürü yıllardır halkımızın tanımadığı bu sınırları aşmak için, ülkemize komşu olan bir başka ülkeden, yoldaşlarımızdan gerekli bilgileri de alarak yola koyulduk.

Sömürgeci TC'yi zor durumlara düşüren sınır olayları onları da yeni yeni önlemler almaya itmiştir. Sınırlar TC'nin jandarmaları yanısıra piyade kuvvetleriyle de takviye edilmiş, mayın tarlaları yanısıra ışıklandırma tertibatı donanmış, dikenli teller yükseltilerek engeller çoğaltılmıştı. Bütün bunlar yetmezmiş gibi panzerler ve avcı köpekleri diğer "köpekler"le birlikte geçişleri önlemeye çalışıyordu.

Sömürgecilerin bütün bu korku tedbirleri yolumuzun ülkeye çıkışını engelleyemezdi. Düşmanın tüm engellerine rağmen, sınır geçişi için gerekli bilgi ve tedbirleri aldıktan sonra, sağlam ve yenilmez bir iradeyle sınıra yaklaştık. Sınır boylarındaki asker sayısının artışını haber aldığımızdan daha bir dikkatli olmak zorundaydık. Zira geçişi kesinlikle başarmak ve düşmanın bu korku tedbirlerini boşa çıkarmalıydık. İz tarlasını geride bırakmıştık. Yoldaşların disiplinli hareketi ile içi asker dolu düşman pusuları arasından geçmek zor olmamıştı. Düşmanın ön ve arka pusularını dikkatle izleyerek sürüne sürüne yolumuza devam ediyorduk. Düşmanın silah ve sayı üstünlüğünü ve bunca tedbirini inanç ve disiplinimizle aşmalıydık. Son düşman pususunu aşmak için gecenin karanlığında sessizce yol alırken, düşman silahları üzerimize kurşun yağdırmaya başladı. Son pusuya takılmıştık, tam siper yere yapışarak sürünmeye çalıştık. Çok yönlü ateş arasında ilerlerken diğer yoldaşlarla aramda irtibat koptu. Onlara yeniden kavuşmam zayıf bir olasılıktı; bu nedenle işimi olasılığa bırakmadım ve ani olarak geri çekilmeye karar verdim. Onlar yolu bildiklerinden kendilerini düşmandan koruyarabilecekti. Beni beklemeleri veya benim onları oyalamam hepimizin imhasını getirebilirdi. Düşman, arkamızdaki buğday tarlalarını ateşe vermişti bile. Yangının gittikçe büyümesi ortalığı iyice aydınlatmıştı. Yangın alevi ve panzerlerin projektörleri ortalığı gündüze çevirmesine rağmen, düşman, yerimizi nokta olarak tesbit edememişti. Yerden sürünerek bu alanı terketmeye çalışırken, düşmanın karanlığa rastgele sıktığı kurşunlardan birinin dizime isabet ettiğini hisettim. İlk tedavimi kendim yaptım; kan kaybını önleyecek biçimde yarayı bağladım. Durumum iyiydi ben geri çekilmeye devam edebilecektim; ama diğer tarafta çatışma devam ediyordu. Kendi durumumdan ziyade onları merak ediyordum. Sınırı geri çekilerek geride bırakmıştım, sınırı geçerken çıkış yaptığımız ilk köye yaklaşmak üzereyken benimle aynı durumda olan bir diğer yolaşla karşılaştım. O, bir müddet diğer yoldaşlarla birlikte çatışmaya katılmış, ancak yara aldıktan sonra onlara yük olmamak için geri çekilmişti. Ondan diğer yoldaşların zaiat vermeden belli bir noktaya kadar gittiklerini öğrenince rahatladım. Düşmanın kaybını öğrenemedik, ama bizden kesin kayıp yoktu ve bu sevindiriciydi. Düşmanla açıktan açığa ilk karşılaşmamdı, çatışmadan sonra biraraya geldiğimiz diğer yoldaşla birlikte durum değerlendirmesi yaptık. Düşmanın kör pusularından zaiyat vermeden sıyrılmamız ve bizim geri çekilmemiz başarılıydı. Ama bunun ötesinde bazı eksiklerimiz olmuştu, bunları tesbit ettik ve ders çıkardık. Düşmana teslim olmama ve onun tüm saldırılarını boşa çıkarma düşüncemiz daha bir pekişti. Pusuların niteliği, düşmanın gücü ve ateş yeteneği ORK ruhu ve inancı karşısında sönük kalmıştı.

Bu düşmanla ilk karşılaşmamız, ama son olmayacak. Kavgaya yeni girdik yeni başladık. Halkımızın gücüne ve haklı savaşın üstün geleceğine inanıyoruz; ORK'nın aktif ve yılmaz ruhuna inanıyoruz.

Yüksek moral ve geniş bir düşünce ağı ve daha çok deneyimle halkımızı gerçek kurtuluşa götürmek için, düşmana ağır darbeler vurmak için sıradayız.

Kahrolsun sömürgeci zorbalar!

Yaşasın Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz!

Yaşasın TSK-ORK!

Fatoş Süleymanoğlu Güney'in, yayınlanmak üzere gazetemize yolladığı; "Yılmaz Güney'e Özgürlük" kampanyasının vardiği boyutları, bu kanuda değişik çevrelerin yürüttüğü faalitetlerin bir kıritiğini içeren ve bu savşımda tüm devrimci-demokratları dayanışmaya çağıran duyurusunu yayınlıyor ve eşsiz sanatkar, militam devrimci Yılmaz Güney'e yakışır bir biçimde sürdürülen "Yılmaz Güney'e özgürlük" savaşımında omuz omuza olduğumuzu bildiririz.

Heviya Gel

"YİLMAZ GÜNEYE ÖZGÜRLÜK"

Değerli Arkadaşlar

Karanlıklara öfke ve nefretimiz ile, Yılmaz Güney'i yitirdiğimiz bir 9 Eylül'ün beşinci sene-i devriyesini de geride bıraktık. Geçen beş yılda Yılmaz Güney, ekmek, gül ve hürriyet günleri uğruna özgürlük ve demokrasi mücadelesi veren, Türkiye ve Kürdistan'da, **giderek daha fazla sahiplenilen bir mücadele simgesi haline geldi.**

12 Eylül rejiminin çok çeşitli biçimlerdeki saldırgan önlemleriyle yoketmeyi, unutturmayı,belleklerden silmeyi deneyerek "Yasak"lamaya kalkıştığı Yılmaz Güney'in 104 filmini "yakıp-yok eden" bir yönetimin 'kültür bakanı', "Yılmaz Güney sorunu beni aşar" derken; Eylül rejimi yöneticilerinin her türlü gerici çabalarına rağmen, Yılmaz Güney gerçeğini Türkiye ve Kürdistan'ın gündeminden çıkartamadıklarını, açıkça itiraf etmiş oluyorlardı.

Öncelikle şunun altını özenle çizerek belirtmeliyim; Yılmaz Güney sorunu bugün Anadolu'da demokrasi ve özgürlük mücadelesi düşmanlarının da her zamankinden daha fazla gündem maddesi olup çıkmıştır. Çünkü, Yılmaz'ın uğruna bütün bir ömrünü adadığı toplumsal ulusal kurtuluşçu düşünceleri ve mücadelesi, Eylül ve uzantısı yönetimin dengelerini sarsarak ilerlerken; Yılmaz'ı yitirdiğimiz beş yıllık süre içindeki "Yılmaz Güney'i tecrit ve unutturma" çabalarına boyun eğmeyen faaliyetlerimiz de yavaş yavaşta olsa ilk sonuçlarını vermeye başlamıştır.

Eylül rejiminin Yılmaz'ın 104 filimini imha ettiğinden ve bu suçlarının da "failinin meçhul" olmadığından sözetmiştim... Bugün Yılmaz Güney sorunundaki "suçlarıyla" da köşeye sıkışanlar, elbette bu noktaya kendiliğinden gelmediler. "Yılmaz Güney sorunu bizi aşar" demenin acizliğini durup-dururken kabullenmek durumunda kalmadılar. Onlar bu noktaya ulusal ve uluslararası plandaki bir dize mücadele ile vardılar. 'Tüm Dünya Yönetmen Dernekleri'nin Avrupa'dan Amerika'ya değin ki destekleriyle örneğin Ettore Scola'dan Bertolucci'ye uzanan en ünlü yönetmenlerin Yılmaz üzerindeki baskılar konusunda K.Evren ve T.Özal'ı, uluslararası planda açıkça ve sert bir biçimde uyarmalarıyla ulaşılmıştır.

Uluslararası alanda yapmaya gayret ettiklerimiz yanında, Türkiye boyutunda da sansür kurulunun Yılmaz konusundaki tavrı 2000'e Doğru dergisi ve kimi basın yayın organları yanında, yine kimi ilerici çevrelerin aktif katılım ve katkılarıyla güncelleştirilmeye çalışılmıştır. Bu ve benzeri çabaların re-

klamsız-yaygarasız bir mütevazilikle 'iğneyle kuyu kazarcasına' gerçekleştirilmesiyledir ki, Yılmaz Güney üzerindeki "yasaklara karşı" Yılmaz Güney'e özgürlük mücadelesi ulusal ve uluslararası plandaki en geniş devrimci demokratik güç ve çevrelerin acil sorunu kılınabilmiştir.

Kaldı ki, Yılmaz'ı yitirmemizin beşinci sene-i devriyesinde, İstanbul Valiliğince 9 Eylül 1989'da Yılmaz Güney'i anma toplantısına izin verilmez iken; (**ne ilginçtir ki !**) benzeri diğer toplantılara da İstanbul Valiliğince izin verilmiştir. İtiraf etmeliyim ki, onların Yılmaz'dan korkuları boşuna değildir. Çünkü geçen beş yılın ardından Yılmaz'da kavgası da tek başına ve sahipsiz değildir. Örneğin İstanbul Valiliğinin izin vermemesine rağmen, Türkiye'de ilişki halinde olduğum kimi çevrelere; Ankara, İstanbul ve Diyarbakır'da Yılmaz Güney'i anma ve yapılacak olan anıta halkın da katkısını sağlamak amacıyla bir dize toplantılar örgütlemelerini önererek, onlara 'Umut' filiminin bir kopyesini de gönderdim. (Bu toplantıların gerçekleştirilip gerçekleştirilememesi elbette sözkonusu çevrelere aittir.)

Özetle; **tüm ilerici, devrimci ve yurtsever çevrelerle en geniş birlik zeminlerinde demokratik işbirliği anlayışı ve arayışı içinde, Yılmaz Güney'e özgürlük mücadelesini yükseltmeye çalıştığımız bu kesitte;** kimi çevreler de Yılmaz Güney'in mezarının Türkiye'ye nakli konusuna yoğunlaşmaktadırlar. Bu konuda yeri gelmişken şunu belirteyim: **Türkiye'de işkenceler, devam ederken; ve ayrıca Kürdistan'daki assimilasyon ve Jenosit politikaları doğrultusunda Kürt ulusu en temel demokratik hak ve özgürlüklerinden mahrum bırakılmışken; Yılmaz'ın mezarının Türkiye'ye nakli sözkonusu olamaz. Bundan sözetmek ise, Yılmaz Güney'in mücadelesine ciddi bir haksızlık olur. Yılmaz Güney Türkiye'yi, karşı çıktığı şartlarda köktenci değişikler olmadan, kesin kez dönmeme kararı ile terketmişti. Bu şartlarda köktenci değişiklikler olmadan Yılmaz'ın mezarının Türkiye'ye taşınması kendisinin anısına ve mücadelesine büyük bir haksızlık olur.**

Kaldı ki anımsamadan geçmiyeyim: Yılmaz'ın Türkiye'deki filimlerine ilişkin ki yasaklar devam ederken, o'nun Türkiye'ye nakli fikri, Yılmaz'ı "Yasak"lıyan zihniyete istediği türden ve sessizce 'teslim olmak'tan başkaca ne gibi bir anlam taşıyabilir ki?

Yılmaz'ın Türkiye'ye naklinin, Türkiye'deki gerçek demokrasinin sokaklardaki emekçi insanlarımızca kazanılmasıyla üst üste çakıştığının da altını özenle çizerek, Yılmaz Güney anıtı ve bu yoldaki çalışmalarımız konusunda da sizleri aydınlatmaya devam edersem; şunu belirtmem gerekir: Yılmaz'ın mezarının yapımı gerçekten gecikti ve bir hayli de uzadı. Bunun hepimizi üzen bir durum olduğu şüphesizdir.

Bu 'durumun' nedenine değinmek gerekir ise; Cannes'den, "Duvar" filimine ya da bu filimden Yılmaz'ı kaybetmemize kadar ki kesitte de ekonomik sorunlar sürekli olarak tüm ağırlığıyla devrede oldu. Mali sorunları aşabilmek için bugüne kadar boş durulmadı. Türkiye'nin yakın tarihi zeminin de Yılmaz'ın sanatını ve mücadelesini anlatan bir dökümanter filim Güney filimcilikle gerçekleştirildi. Bu filimin geliri ile Yılmaz Güney Anıtını gerçekleştirmeyi düşünüyordum. Ama bu faaliyet onun kişiliğinde demokrasiye yönelen saldırılarının propogandası yönünde başarılar elde ettiyse de, ekonomik olarak anıtın finansmanına yetmedi.

Varılan noktada Yılmaz'a yönelen baskı, komplo ve gerici/şöven saldırılara karşı bir yanıt niteliğinde olmak üzere; Türk,Kürt ve diğer azınlıklardan halklarımızın katılımı ve katkılarıyla, Yılmaz'ın sanatçı ve militan kişiliğini mücadelesiyle simgeleyen bir anıtın yaratılması amacı önümüze konmuştur. Bu cümleden olarak Türkiyeli ve Kürdistanlı en geniş demokrasi güçleriyle, 21 Ocak 1990'da saat 14 ila 20 arasında Paris'teki Zenith salonunda yazar, sanatkar, entellektüel ve politik kişiliklerle Yılmaz Güney'e özgürlük toplantısı düzenlenecektir.

Toplatının tüm gelirlerinin Yılmaz Güney anıtı fonuna nakledileceği bu etkinlik, hiçbir politik yoğunluk veya kesime angaje olmadan; tüm ilerici, devrimci ve yurtsever örgüt, çevre ve kişilerin katkılarına açık olduğum destekleriyle gerçekleştirilecektir. Bu faaliyetlerin tüm gelişim evreleri ve katkılar tüm kamuoyuna açıklanacaktır.

Aynı faaliyetlere bağıntılı olarak, Türkiye'de Yılmaz Güney Anıt'ı için bir yarışma açılmıştır. Çeşitli çevrelerle temaslar sonucunda ünlü heykeltraş, mimar ve sanatçılardan oluşturulan jüri'nin bu yarışmaya katılım şartnamesi önümüzdeki günlerde basında yayınlanacaktır.

Yılmaz'ın Anıt'ının gerçekleştirilmesi ve Yılmaz güney'e özgürlük mücadelesinin yüksetilmesi için, sizlere ifadeye gayret ettiğim doğrultudaki çabalarda birlikte olabilmeyi umuyor ve bu konuda;

1- 'Duyuru'mun yayın organınızda yayınlanarak, en geniş kesimlere iletilmesini;

2- Yılmaz Güney'e özgürlük kampanyamızın ve onun anıtını gerçekleştirme faaliyetinin tanıtım ve propagandasını;

3- Mevcut yönetimin Yılmaz Güney üzerindeki yasaklamalarını teşhir etmenizi;

4- Paris'te düzenlenecek toplantının pratik örgütlünmesi için, bilet satımından afiş'e değin ki faaliyetlerde bizi desteklemenizi yani gecenin örgütlenmesinde, hangi koşulda olursa olsun somut dayanışma içinde olmanızı;

5- Ve de bu konuda aramızda sürekli bir iletişimin kurulmasına ilişkin ki katkılarınızı rica ediyorum.

Hayatın her alanın da başarı dileklerimle ve dostça selamlarımla.

Fatoş SÜLEYMANGİL GÜNEY
(imza)

EKONOMİK YASALAR NEDİR?

Doğanın ve toplumun belirli bir yönünü inceleyen her bilim, onların hareket yasalarını kavramayı amaçlar. Doğa yasalarının keşfi insanlara, doğal kaynakların kendi ihtiyaçlarını karşılamada bilimsel bir temel sağlar. Ekonomik yasalar ise, toplumun gelişmesinde önde gelirler. Üretim ilişkileri ve üretici güçlerin gelişmesini sağlamada ve toplumsal ilerlemeyi hızlandırmada insan etkinliği için bir temeldir. Ekonomik yasaların keşfi ekonomi politik bilimi için büyük bir önem taşır.

Marksist ekonomi politik, ekonomik yaşamın özüne bilimsel gerçekçi bir gözle yaklaşarak, onun hareketinin temel yasalarını ortaya çıkarır. Bu yönüyle hem kendisinden önceki ekonomik doktrinlerden hemde günümüzde burjuva ekonomik kurumlardan ayrılmaktadır. Burada toplumun gelişimi, nesnel ekonomik yasalarla yönetilen doğal tarihsel bir geçiş süreci olarak görülür.

Tüm toplumsal fenomenler, toplumsal yeniden üretimin evreleri olarak; üretim, dağılım, değişim ve tüketim birbirleri ile karşılıklı bağlantı ve bağımlılık içerisindedirler. Ekonomik fenomenlerin çeşitliliği içerisinde onların özüne inmek ve esas bsğlantılarını saptamak, onları harekete geçiren güçleri tespit etmek, ekonomik yasaların görevidir. Ekonomik yasalar üretim ilişkilerinin gelişme yasalarıdır. Üretimi, dağılımı, değişimi ve tüketimi yönetirler.

Ekonomik yasalar, doğa yasaları gibi nesnelerdir. Yani insanların istek ve bilincinden bağımsız olarak çalışırlar. İnsanlar ekonomik yasaları keyfi biçimde uygulayamaz, düzeltemez, yada ortadan kaldıramazlar. Ekonomik yasalar, öncesiz-sonrasız değil, ama doğa yasalarının tersine geçicidirler. Örneğin eski burjuva üretim ilişkilerinin yerine, sosyalist ilişkilerin devrimci yolla alınması sonucunda kapitalizmin ekonomik yasaları yerini, sosyalist ekonomik yasalara bırakır. Öyleyse ekonomik yasalar, toplumların doğup gelişmesi ile birlikte doğar ve gelişirler. Ama insanlar onları bilebilir ve kendi amaçlarına ulaşabilmek için onlardan yararlanabilirler.

Doğa yasaları ile toplumsal gelişme yasalarının işlemesi arasında temel farklılıklar vardır. Örneğin; bilim belli bir zamanda bir güneş tutulması olayını saptamışsa, yapılacak tek şey, güneşin ve ay'ın hareketini gözlemlemek için en iyi olası düzenlemeler yapmaktır. Ama kimse bu tutulmaya son veremez. Toplumsal gelişme yasaları ise farklı bir biçimde işler; Kapitalizmden sosyalizme devrimci bir geçişin tarihsel kaçınılmazlığını yanlızca maddesel ön koşulların yaratılmasını değil, aynı zamanda bu tarihsel başarıyı gerçekleştirecek toplumsal bir gücün örgütlenmesini de gerektirir.

Ekonomik yasaları doğal yasalardan ayıran özellikler;

Birincisi, ekonomik yasalar, süreleri kısa ve ancak belli bir tarihsel dönemde geçerli olurlar.

İkincisi, Ekonomik yasalar, insanlar arasında belli üretim ilişkilerini dile getirir ve bunun dışında işlemezler. Toplumun çıkarına onlardan yararlanılır. Doğada yeni bir yasanın keşfedilip uygulanmasına karşılık, ekonomik yasaların bulunup kullanılması, eski güçlerin direnmesiyle karşılaşır. Sınıflı bir toplumda ekonomik yasaların uygulanması sınıfsal bir niteliğe bürünür.

Genel ve özgül yasalar

Her toplumsal ekonomik oluşumun kendi özgül ekonomik yasaları ve mevcut üretim tarzının hareket yasası olan temel ekonomik yasası vardır.

Özgül ekonomik yasalar, üretim ilişkilerinin çeşitli yönlerini dile getirir. Mevcut durumun gelişmesindeki çeşitli fenomenleri ve süreçleri belirler. Temel ekonomik yasa ise; Verili üretim tarzının temel hedeflerini ve buna ulaşma araçlarını tesbit eder. Diğer özgül ekonomik yasalarla bağlı ve etkileşim içerisindedir. Ayrıca toplumsal ekonomik yapı içerisinde yol gösterici bir rol oynar. Örneğin kapitalist toplumda, kapitalist sömürü ilişkilerini dile getiren ekonomik yasalar sistemi vardır. Kapitalizmin temel ekonomik yasası; Ücretli emeğin sermaye tarafından sömürülmesini dile getirir. Artı-Değer yasası ve ayrıca rekabet ve üretim anarşisi yasası, kapitalist birikimin genel yasası vb. vardır. Bu yasaların işlerliği üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin ortadan kaldırılmasıyla sona erer. Sosyalist toplumda, sosyalizmin temel ekonomik yasası; Sosyalist üretimin amacını ve buna ulaşma araçlarını tesbit eden, yani bütün toplumun maddi ve kültürel gereksinmelerini eksiksiz olarak sağlamayı amaçlar. Sosyalizmin öteki ekonomik yasaları, ulusal ekonominin uyumlu ve orantılı gelişmesi yasası, sosyalist birikim yasası ve diğer ekonomik yasalar.

Özgül ekonomik yasalardan ayrı olarak, her toplumsasl ekonomik yapıda olan ekonomik yasalar da vardır. Daha önceden incelemiş olduğumuz üretici güçler ile üretim ilişkilerinin uygunluğu yasası. Genel ekonomik yasalar, tüm üretim tarzlarından var olan ilişkileri ve fenomenleri dile getirir. Genel yasaların iş görme alanı ve biçimi özgül üretim koşullarının etkisi altında bir toplumsal ekonomik yapıdan bir başkasına belirgin biçimde değişebilir. Bunlara ayrıca değer yasasını'da eklemek gerekiyor.

Ekonomik kategoriler

Ekonomi politik, yanlız yasaları değil geniş bir ekonomik kategoriler yelpazesinide ele alır. Ekonomik kategorilerin her biri üretim ilişkilerinin belirli bir yönünü dile getirir. Bütün olarak bunlar tüm üretim ilişkileri sistemini karekterize eder. Farklı üretim tarzlarında, meta, para, değişim, ücret vb. değişik ekonomik kategoriler vardır. Bunlar özdeş adlartaşımalarına karşı farklı üretim ilişkilerini dile getirir. Ekonomik kategoriler, üretim tarzının gelişmasi ve değişmesiyle birlikte değişirler. Ekonomik yasalar gibi, öncesiz-sonrasız ve dokunulmaz değildir. Tarihsel olarak geçicidir. Her üretim tarzının kendi ekonomik kategoriler sistemi vardır.

ilgilenmeye başladığını, Halepçe olayını ABD'ye götürdüğünü konuşmasında belirti. KOnferansın bu bölümünde konuşan Fransa Fakültesinden Prof.Rene-Jean Dupuy da konuşmasında Birleşmiş Milletlerde Kürtler için azınlık belirlemesinin yer almamasının önemli bir eksiklik olduğunu; Lozan anlaşmasında Sevr' umudunun tamamen yok edildiğini, bu konferansın önemli olduğunu dile getirdi.

Uluslararası Af Örgütü eski başkanı ve şimdi Çocukları Koruma Örgütü Başkanı olan İsveç'li Thomas Hammerberg de protokol gereği konferansın bu bölümünde bir konuşma yaptı. Hammerberg konuşmasında Kürdistan sorununun birkaç ülkenin sorunu olduğunu; Ortadoğu petrollerini direk ilgilendirdiğini; Kürt siyasi hareketlerinin de dağınık ve ayrı stratejilere sahip olduğunu vurgulayarak; Ülkelerin de Kürt sorununa değişik açılardan baktiklarını; tüm bu faktörlerin Kürt sorununu zorlaştırdığını, bu yüzden işe basit, küçük sorunlardan başlayarak yolalınabileceğini dile getirdi.

İki gün süren Paris "Kürt Konferansı"nın son bölümünde söz alan bir İngiliz milletvekili de, İngiltere'ye göç eden Kürt mültecilerin sorunları ve İngiltere hükümetinin gösterdiği güçlüklerden bahsetti.

İki gün devam eden Paris "Kürt Konferansı"na yukarıda adını andığım İbrahim Aksoy'dan (Malatya) başka SHP'den de yedi milletvekili katılmıştı. SHP'nin aldığı "Gitmeme kararı"na rağmen konferansa katılan milletvekilleri şunlardı: Ahmet Türk, Adnan Erkmen (Mardin), Salih Sümer (Diyarbakır), Mahmut Alınak (Kars), M.Ali Eren, Kenan Sönmez ve İsmail Hakkı Önal(İstanbul).

İspanya Dışişleri bakanlığı İnsan Hakları Direktörü Büyükelçi Bayan Mercdes Rico'nun da proğramda yeraldığı iki günlük konferansın sonunda bir sonuç bildirgesi çıktı. Bu sonuç bildirgesini aşağıda veriyoruz. Bildirge şöyledir:

"Birkaç ülke tarafından bölünmüş olan Kürtler, kültürel kimliklerini ve yasal politik ve demokratik haklarını bulundukları ülkelerde kullanmak istedikleri için trajik bir kaderi yaşıyorlar.

(....)

-Fransa Özgürlükler Vakfının bu hedefi gerçekleştirmede sorumluluk aldığı, Kürt halkının yaşadığı ülkelerde insan haklarını savunmakla sorumlu, bütün demokratik ülkelerin üyelerine açık, sürekli bir heyetin kurulması hedefini gerçekleştirmek (bu görevi Fransı Özgürlükler Vakfı üstlendi-H.G);

-Avrupa Parlamentosuna, Avrupa Konseyine ve bütün önemli Uluslararası kuruluşlara, Kürd halkının temsilcilerinin davet edilmesi;

-Ulusal hükümetlerin kimyasal silahları üretmesinin yasaklanması ve hükümetlerin, kimyasal ve biyolojik silahları uluslararası hukuk kurallarına karşın kullanan ülkelere karşı ekonomik ve sosyal yaptırımların uygulanması iç uluslararası anlaşmaya varılması;

-Kürt halkını bir bütün olarak Birleşmiş Milletler Genel Assemblesinde gözlemci statüsünde temsil edecek bir organizasyonun hemen kurulması;

-Prof.Saharov'un girişimiyle, uluslararası barışın koruyucusu olan BM'in Genel Assemble'de Kürt Sorunu üzerinde özel bir oturum yapması;

-Aktif ve etkili bir desteği sağlayacak, insancıl yardımı sağlamaya yönelik dilek ve beklentilerin gözününe alınmasıyla, Kürt mültecilerin trajik durumuna dikkat çekmek, sorunun Mülteciler Yüksek Komisyonunda hemen ele alınmasına bu soruna yönelik MYK'nun özel bir görüşme yapılmasının sağlanması;

-Sürgün edilen Kürtlerin durumunun kınanması, uluslararası hukukun konuyla ilgili prensiplerine uyması için devletlere çağrıda bulunulması;

-Hükümetlere bağlı ve bağlı olmayan örgütlere Birleşmiş Milletler Genel Assemblesi Sonucunun 43/131 sayılı, 8 Aralık 1988 tarihli kararı gözönüne alınarak mağdur olanlara haklarının verilmesinin sağlanması;

"Konferans bu istemleri, Stockholm'da Temmuz 1990'dan önce düzenlenmesi istenen İsveç Komitesinin Kürdistan'da İnsan Hakları Toplantısında tekrar görüşmesini vurgular."

Sonuç Bildirgesinin girişinde görüldüğü gibi Kürt sorunu sadece "Kültürel bir sorun olarak ele alınmakta; Kürt sorununun siyasi yönü görmezlikten gelinmekte ve Kürt ulusunun asgari demokratik istemi olan kendi kaderini tayin etmesi gözardı edilmektedir. Şüphesiz ki, bunun da değişik nedenleri var. Bu nedenleri aşağıda kısaca anahatlarıyla ele alacağım.

Paris "Kürt Konferansı"nın teknik ve pratik örgütlenmesinde görülen ufak bazı eksik ve aksaklıkları bir yana bırakarak, sorunun önemli olan noktaları üzerinde durmak gerekiyor. Birincisi, Konferansın düzenlenmesinde bir aracı görevi üstlenen Paris kürt enstitüsü, çağrı yaptığı insanları birer kişi olarak çağırmıştı. Ancak proğramda konuşmacı olarak yer alan Kürt şahsiyetleri sıradan insanlar değillerdi; Gayri-resmi de olsa İ-KDP, Irak Kürdistan cephesi, Tevger ve PKK'nın temsilcileriydi. Zaten İ-KDP, Irak Kürdistan Cephesi ve Tevger, daha başından bu işin içindeydiler; daha doğrusu konferansın örgütleyicileri arasındaydılar. Diğer Kürt örgütlerinin temsilcileri ise, gözlemci durumundaydılar. İkincisi, Sonuç Bildirgesinin formüle edilmesinde, proğramda yer alan Kürdistanlı örgütlerin gayri-resmi temsilcilerine hiç bir insiyatif verilmedi ve onlar da, buna karşı ortak bir tutum geliştiremediler. Dolayısıyla daha önceden alınan kararları onaylamak durumunda kaldılar. Oysa Konferans, Kürt halkının sorunlarını tartışmak durumundaydı ve Kürdistanlı örgütler, Kürt halkının -kendi bağımsız devletini kurma hakkı da dahil- kendi kaderini özgürce belirlemesi gerektiğini, bu yolda verilen mücadelenin meşru olduğunu ve Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı için verilen mücadelenin "kültürel özerklik" derekesine indirgenemeyeceğini gayet açık ve net bir biçimde ortaya koymak ve dayanışmanın eksenini belirlemek göreviyle karşı karşıyaydılar. Ama bu yapılamadı; ortak politik bir tutum geliştirilemedi. Üçüncüsü, Konferans, Kürt sorununun uluslaraarası platformlarda tartışılması bakımından önemli bir adım olduğunu görmek gerekir. Ancak böyle bir olayı gündeme getiren dinamikleri doğru kavramak, kendi zaaflarımızı bilince çıkarıp aşmak gerekir.

Paris "Kürt Konferansı", tüm Kürdistanlı örgütlere bir tarih dersi vermelidir. 1990'da Stockholm'de yapılacak konferansta, Kürt halkını ortak politik bir tutumla temsil etmek için her örgüt özveride bulunmalıdır.

Bilindiği gibi Serxwebun Gazetesi "Ajan-provokatörlerden itiraflar" adıyla bir dizi başlattı. Sayın "itirafçılar" yazdıklarıyla, at izini it izine karıştırmaya devam ediyor. Bu senaryolara niçin gerek duyulduğu, Serxwebun sayfalarında niçin yer verildiği, dost güçler arasındaki ilişkilere ve Ulusal kurtuluş mücadelesine getireceği zararlar ayrı bir değerlendirme konusu...

Konuyla ilgili olarak, dizinin 1. bölümünde ismi geçen Zeki Adsız, tekzip mahiyeti taşıyan bir açıklamayı Serxwebun'a ve Gazetemiz Heviya Gel'e yayınlanmak üzere yollamış bulunuyor. Serxwebun'un yayınlayıp yayınlamayacağını bilemiyoruz! Ama biz, gerçeklerin aydınlanması ve "itirafçıların" neyi ne kadar doğru söylediklerinin devrimci kamuoyu tarafından bilinmesi için, elimize geçen zorunlu açıklama'yı Serxwebun gazetesine yollanan ön yazısıyla birlikte yayınlamayı görev biliyoruz.

Heviya Gel Redaksiyonu

SERXWEBUN GAZETESİNE

Gazetenizin Eylül-1989 sayısında, "Ajan-provokatörlerden itiraflar-1" başlığı altında yayınlanan bir "itirafname"de ve aynı konuyla ilgili bir başkasına yazılan mektuptaki senaryolarda benim de ismim geçiyor.

Konu hakkında devrimci-demokratik kamuoyuna yaptığım zorunlu açıklamayı gazetenize de gönderiyorum. Yayınlayacağınızı umarım.

Çalışmalarınızda başarılar dileğiyle.

Eylül-1989

Zeki ADSIZ

1- Zorunlu açıklama ektedir.

2- Aynı açıklama ayrıca Heviya Gel'e de gönderilmiştir.

Zorunlu bir açıklama

DEVRİMCİ- DEMOKRATİK KAMUOYUNA!...

Serxwebun gazetesinin Eylül-1989 sayısında, "Ajan-provokatörlerden itiraflar-1" başlığı altında, ajan mı? yoksa ne idüğü belirsiz biri mi? olduğu pek belli olmayan **Vakkas Çetindağ** imzasıyla, bir "itirafname" ve başkasına yazılan bir mektup yer alıyor.

Görünürde V.Çetindağ'ın kurduğu senaryolarda, başka birçok isimin yanında benim de adım geçiyor. Gerçi V.Çetindağ, bir ucunu TC'ye, diğer ucunu Tevger ve Rebmann (F.Almanya'da PKK'lı 17 Kürdistanlı aleyhinde açılan davanın savcısı)'a dayandırdığı, "PKK'yı ve önderliğini tasfiye girişimlerine ve komplolarına", bu aşamada beni katmıyor. Ama beni **Varşova**'ya kadar "götürmek"ten de geri kalmıyor!... Oysa ben, ne V.Çetindağ'ı, ne de evinde karşılaştığımızı iddia ettiği KDP'li **Dr.Hasan Ahmedı**, ne görmüş ve ne de tanıyorum. Ayrıca şimdiye kadar Varşova'yı da görmüş değilim. Ve sözkonusu senaryolarda isimleri geçenlerin büyük çoğunluğunu tanımıyorum; tanıdığım bazı Kürt politikacılarla da son yıllarda şu ya da bu şekilde teşrik-ı mesaim olmamıştır. Bu işin bir yanı...

İkincisi, benim ve örgütümüzün, PKK'ya karşı tutumunu, devrimci-demokratik kamuoyu, dost ve düşman güçler gayet iyi biliyor. Bizim, şimdiye kadar "PKK'ya sızma", "PKK'yı bölme", PKK'yı tasfiyeye çalışma", "PKK'dan adam araklama" ya da "PKK'dan dökülenleri" toplama diye bir sorunumuz olmadı; bundan böyle de olmayacak.. Aksine örgütümüz ortaya çıkışından beri, PKK'yı tasfiyeyi amaçlayan yönelimlere, PKK'nın gammazlanmasına ve tecrit edilmesine kararlıca karşı koydu; PKK'nın düşmana yönelttiği mücadeleyi destekledi. Ve bu konuda hayatın her alanında istikrarlı ve tutarlı bir tavır sergiledik. Bu tutumumuzu sürdüreceğiz.

Kaldı ki, PKK'nın ya da bir başka savaşçı gücün tasfiyesi, bize yarar değil; zarar getirir. Biz yeni bir yenilginin yaşanmasını istemiyoruz ve bunun öngördüğü fedakarlığı yaptık; yapıyoruz. Hem Kürt halkı 25 milyon nufusa sahip ve Kürdistan geniş bir ülke. Sömürgeciliğe karşı savaşta, PKK'ya da, bize ve savaşmak isteyen başkalarına da yer var. Tabi ki, birbirimizi hazmedebilirsek.

Hal böyle olunca; eğer sözkonusu senaryolar gerçekten V.Çetindağ'a aitse, demek ki bu kişinin üstlendiği görev henüz bitmemiştir, bu kez Kürdistanlı örgütler arasında zaten var olan gerginliği tırmandırmak istiyor ki, Serxwebun'un en azından bu tür senaryoları yayınlamadan önce bir değerlendirmeye ve hatta dost güçleri de kapsayan bir soruşturmaya öncelik vermesi gerekirdi. Hayır, dün başkalarının piyonu olan V.Çetindağ'ı, bugün de PKK piyon olarak konuşturmak istiyorsa, o zaman sözkonusu senaryolara benim ve örgütümüzün karıştırılmak istenmesini anlamak gerçekten oldukça güç!...Ama şaşırtıcı değil.

Fakat anlımız açık. Ne PKK'ya ve ne de başkasına verilemeyecek bir hesabımız yok. Bunun böyle bilinmesi gerekir.

Eylül-1989

Zeki ADSIZ

Yazışma Adresi:
Box 34055
100 26 Stockholm/Sweden

Postgiro
Hêviya Gel-149796-5
Stockholm/Sweden

Abone şartları:
Bir yıllık-35 DM.
120 isveç Kronu

Författares Bokmaskin
Stockholm, 1989